

ENYORANÇA DE CAL BLE

Des del seu tancament el gener del 2007, un insuportable silenci igualadí ha imperat davant la clausura de les activitats culturals de Cal Ble. Un silenci que tan sols ha estat trencat, pel que coneixem, per una carta d'un anònim ciutadà al setmanari *L'Enllaç* (8/3/07), en la qual se'n queixava amargament i arribava a preguntar-se si havia existit realment o tan sols havia estat un somni fugaç.

Molt abans que la Documenta de Kassel descobrís els lligams indissolubles que hi ha entre restauració i cultura, l'octubre de 1999 Cal Ble ja s'autodefinia com a *Casa de cultura i gastronòmica* i obria les seves portes a tothom amb uns continguts volgudament eclèctics, en actes de petit format, fugint de l'especialització (tot i que també s'hi van endegar uns cicles monogràfics francament interessants) i amb la voluntat d'agermanar el cosmopolitisme més *global* amb la realitat *local* més immediata: i això sota el paraigua d'un concepte com el de *glocal* que constituïa, en si mateix, tota una declaració de principis. Per això es pot afirmar que la qualitat de les programacions i el currículum dels qui hi ocupaven taula han estat immillorables; alhora, aquesta programació havia estat sempre sensible (i ho havia demostrat a bastament) a les personalitats rellevants de la prò-

pia ciutat i comarca, i als grups culturals autòctons.

Amb una periodicitat mitjana de tres actes setmanals (i amb una assistència d'entre 50-70 persones per acte), la Fundació Privada Cal Ble ha ofert al llarg dels seus set anys i tres mesos d'existència un total que s'acosta als 1.650 actes programats, i només per això ja els estariem eternament agraïts. Els actes, estructurats inicialment en quatre apartats anomenats Música, Diàleg, Cuina i Fum (el 80% dels quals eren gratuïts), es distribuïen trimestralment al llarg de les tres estacions de l'any (l'estiu exclòs) i es donaven a conèixer a través d'un programa de 40 pàgines meravellosament dissenyat pels amics d'Espai Gràfic.

També és casualitat que dues iniciatives privades prou notables en la història recent d'aquesta ciutat (la *Revista d'Igualada*, abril 1999, i Cal Ble) nasquessin el mateix any (esmentem, encara, que el maig s'inaugurà també la Biblioteca Central d'Igualada); i no és pas degut a l'atzar que Cal Ble donés inicialment suport econòmic a la *Revista* i n'aixoplugués tant la presentació oficial com les seves enriquidores i apassionades reunions. L'edifici modernista de l'antiga família Boyer, a la Rambla de Sant Isidre, 31-33, es va convertir en un oasi de cultura i de felicitat on igualadins i anoiencs ens hi *abeuràvem* després de dies i hores de caminar per deserts abrasadors.

¿Fins a quin punt cadascú de nosaltres i tots alhora som

responsables que un projecte d'aquesta magnitud deixés de funcionar? No entrarem pas a discutir ara els complexos viarans que porten una entitat a tancar portes definitivament (cal guardar-se les molles per sortir d'un altre bosc). Ens queda, però, l'elegia, el plany per un objecte d'amor perdut: la reiteració del fonema *é*, que era com un crit de desgràcia entre els grecs (derivada d'*éleïn*, que vol dir plorar); o, més popularment, el gemec de dol d'*é légeïn*, que és el nostre *ai las!*

El professor Rafaele Pinto definia Cal Ble com «un jardí perfumat». L'entranyable Narcís Comadira deia que era «una estranya aventura de plaer didàctic. Una iniciativa privada amb voluntat d'acció cívica». Afegiríem, encara, que més que un jardí era un paradís. I des del *Bearn* de Villalonga sabem que «en aquest món no hi ha més paradisos que els perduts». L'havíem de perdre, ai las!, per atorgar-li aquesta categoria mítica. Doncs ara ja està. Ja no hi és. Ara ens queda, tan sols, l'enyorança de Cal Ble.